

Жалба, подадена на 31 октомври 2007 г. — Испания/Комисия

(Дело T-398/07)

(2008/С 8/32)

*Език на производството: испански***Страни***Жалбоподател:* Кралство Испания (представител: г-жа. N. Díaz Abad)*Ответник:* Комисия на Европейските общности**Искания на жалбоподателя**

- Да се отмени Решение на Комисията от 4 юли 2007 година във връзка с производство по член 82 ЕО (преписка СОМР/38.784 — Wanadoo España срещу Telefónica) и
- да се осъди Комисията да заплати съдебните разходи.

Правни основания и основни доводи

Настоящата жалба е насочена срещу Решение на Комисията от 4 юли 2007 година във връзка с производство по член 82 ЕО (преписка СОМР/38.784 — Wanadoo España срещу Telefónica), с което Комисията е наложила на Telefónica, S.A., при условия на солидарна отговорност с Telefónica de España S.A.U., глоба в размер на 151 875 000 евро за нарушение на член 82 ЕО. Според Комисията от м. септември 2001 г. до м. декември 2006 г. тези две дружества са прилагали несправедливи тарифи при предоставянето на широколентови услуги на едро и дребно.

В подкрепа на исканията си жалбоподателят излага следните доводи:

- Нарушение на задължението за сътрудничество, предвидено в член 10 ЕО и в член 7, параграф 2 от Директива 2002/21/ЕО⁽¹⁾, доколкото Комисията не е предоставила на испанската Autoridad Nacional de Reglamentación възможността да сътрудничи с нея с цел да се изследват начините, които биха позволили да се намери възможно най-ефикасното разрешение за предполагаемото извършено нарушение.
- Нарушение на член 82 ЕО поради явни грешки в преценката във връзка с абсолютно необходимия характер на продуктите на едро, с изчисляването на цените и с последиците от поведението на Telefónica върху конкурентите и потребителите.
- Прилагане *ultra vires* на член 82 ЕО, тъй като обжалваното решение се отразява върху действащата в Испания регулаторна рамка за електронните съобщения, като нарушава равновесието между регулиране *ex ante* и нормативно

регулиране на конкуренцията. Освен това несъответствие на постигнатите от Комисията резултати с международния опит и с реалното положение на испанския пазар, възпрепятстване на испанската Autoridad Nacional de Reglamentación да постигне определените от посочената регулаторна рамка цели и несъобразяване с принципа на специфичност.

- Нарушение на принципа за правна сигурност, доколкото обжалваното решение предполага концептуална промяна *ex post* на регулаторната рамка, определена *ex ante*.
- Нарушение на принципа на оправданите правни очаквания по отношение на санкционирания оператор и по отношение на останалите оператори на този пазар с факта, че не се съблюдава регулаторната рамка в област, която е била регулирана от Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones.

⁽¹⁾ Директива 2002/21/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива) (ОВ L 108, стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 195).

Жалба, подадена на 2 ноември 2007 г. — Caixa Geral de Depósitos/Комисия

(Дело T-401/07)

(2008/С 8/33)

*Език на производството: португалски***Страни***Жалбоподател:* Caixa Geral de Depósitos (Лисабон, Португалия) (представители: Nuno Mimoso Ruiz, Francisca Ponce de Leão Paulouro и Carla Farinhas, advogados)*Ответник:* Комисия на Европейските общности**Искания на жалбоподателя**

- Да се приеме, че настоящата жалба за отмяна, подадена на основание член 230 ЕО, и същевременно и заедно с това осъдителният иск, предявен на основание член 238 от същия Договор въз основа на арбитражната клауза, предвидена в член 18 от сключения на 15 ноември 1995 г. между Комисията и CGD договор, са редовни;

- да се отмени член 1 от Решение C(2007) 3772 от 31 юли 2007 г. в съответствие с член 230 от Договора ЕО;
- независимо от уважаването или отхвърлянето на жалбата, подадена на основание член 230 ЕО, да се уважат иска, подаден на основание 238 ЕО и свързаните с него искания, вследствие на което да се осъди Комисията да заплати 1 925 858,61 EUR, заедно с лихвите за забава, изчислени от датата на поканата, отправена на 7 март 2003 г., със законна лихва в размер на 7 % съгласно Постановление № 263/99, считано от 12 април до 30 април 2003 г., и от 1 май 2003 г. до пълното изплащане на задължението, и законна лихва в размер на 4 % в съответствие с Постановление № 291/03 от 8 април 2003 г.;
- да се осъди Комисията на Европейските общности да заплати съдебните разходи.

Правни основания и основни доводи

Въпреки, че не теория държавата може да не изиска от CGD връщането на поисканата от Комисията сума, обжалваното решение от самото начало изключва хипотезата за освобождаване на сумата, която самата Комисия дължи на CGD.

Доколкото в обжалваното решение Комисията не прави разграничение между правното положение на държавата и това на жалбоподателката, CGD има правен интерес от отмяната на обжалваното решение, което, макар и да е адресирано до Португалската република, я засяга пряко и индивидуално. Обжалваното решение страда от следните пороци:

- Липса на мотиви: обжалваното решение не съдържа никакво обяснение за начина, по който Комисията е изчислила сумата на авансово платената от ЕФРР помощ, която според нея трябва да ѝ се възстанови. Освен това мотивите са противоречиви, съдържат пропуски, неточности и грешки.
- Фактическа грешка: обжалваното решение приема, че лихвените субсидии по кредитите, предмет на глобалната субсидия, се плащат от посредника на бенефициерите, а това не е така, тъй като в действителност те се приспадат от лихвите, които бенефициерите дължат на CGD.
- Грешка при прилагане на правото, нарушение на правните норми, свързани с прилагането на Договора за ЕО, и неизпълнение на сключения между Комисията и CGD договор: в конкретния случай фактът, че на 31 декември 2001 г. помощта от ЕФРР съответствала на 82 % от всички субсидии по просрочените лихви, не противоречи на член 13, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 2052/88⁽¹⁾. Несъмнено член 21, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 4253/88⁽²⁾ се позовава на авансовите или окончателни плащания, отнасящи се до „действителни разходи“, но съществуват задължения (а не плащания), свързани с лихвените субсидии, които се проявяват едва след 31 декември 2001 г. Дълговете, съответстващи на оставащите лихвени субсидии ЕФРР (с настъпил падеж) от всеки кредит могат да се удостоверят пред Комисията като действително извършени и платени разходи ЕФРР. Действителното извършване на разходите или съществуване на задълженията не се доказва с авансовото плащане на тези субсидии на крайните бенефициери, а с

изпълнението на задълженията, които произтичат от — с други думи, които са „поети“ с — договорите за заем, които имат задължителна сила и са сключени и изпълнени до тази дата. Не съществува никакво задължение за предварително „плащане на лихвените субсидии“, които са с настъпил падеж към 31 декември 2001 г., нито, като алтернативна възможност — за откриване на специална банкова сметка, в която да се внесе съответстващата на националното участие сума.

- Нарушение на принципите за пропорционалност, правна сигурност и защита на оправданите правни очаквания: в точки 19 и 26 на обжалваното решение Комисията твърди, че двете алтернативни условия, които поставя, за да приеме, че разходите са били действително направени преди 31 декември 2001 г., се съдържат в насоките, които са били оповестени на събранието на КРПР (Комитет за развитие и преобразуването на регионите), проведено на 29 май 2002 г., а тези насоки са били разпространени в КРПР след 31 декември 2001 г. Жалбоподателят приема, че тези насоки могат да спомогнат за гарантиране на приключването на глобалните субсидии, предназначени за лихвени субсидии, и факта, че в дължимите от заемателя лихви не се включват тези субсидии. При все това е необходимо също така решението за прилагане и сключенията за тази цел договори да са били предварително съобразени или да са съвместими с тези разрешения, а случаят не е такъв с решението SGAlA, нито с въпросния договор. В споменатите насоки Комисията приема, че съществуват други методи за отчитане на въпросните разходи. Един от тези методи представлява тъй нареченото пълно „поемане“ на финансирането на лихвените субсидии с падеж след приключване на програмата. Впрочем, именно такава „поемане“ действително настъпва от момента, в който CGD не може да изиска от бенефициерите да му плащат повече от лихвите, от които са приспаднати лихвените субсидии. Така в обжалваното решение не се вземат предвид разрешения, които са в по-голяма степен съобразени с SGAlA, по-лесни са за изпълнение и са по-малко неблагоприятни за посредника и за бенефициерите и също така са в състояние да защитят спорните интереси. От друга страна Португалската република и CGD са имали оправдани правни очаквания, че ще могат да разчитат на субсидията при условия, различни от произтичащите от посочените насоки, които са им били съобщени едва след приключване на програмата.

⁽¹⁾ Регламент (ЕИО) № 2052/88 на Съвета от 24 юни 1988 година относно функциите на фондовете със структурна цел и тяхната ефикасност, както и относно координацията на техните интервенции помежду тях, с тези на Европейската инвестиционна банка и с останалите съществуващи финансови инструменти (ОВ L 185, стр. 9). [неофициален превод].

⁽²⁾ Регламент (ЕИО) № 4253/88 на Съвета от 19 декември 1988 г. за приемане на правила за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2052/88 относно координацията между интервенциите на различните структурни фондове, от една страна, и тези на Европейската инвестиционна банка и другите съществуващи финансови инструменти, от друга страна (ОВ L 374, стр. 1). [неофициален превод].